

oner, fordi der er for få realkreditinstitutter til, at spredningsbestemmelserne kan opretholdes, hvis en forening udelukkende vil placere midlerne i disse obligationer. Investeringsinstitutforeningerne i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeningers § 67 er opretholdt, selvom investeringsforeninger får en udvidet adgang til at investere i andre investeringsforeninger m.v., jf. forslaget § 108. I de nye placeringsregler for investeringsforeninger er der to væsentlige begrænsninger i forhold til de gældende investeringsinstitutforeningers placeringsmuligheder. For det første må investeringsforeninger højst investere 30 pct. af deres formue i non-UCITS. En sådan begrænsning findes ikke for investeringsinstitutforeninger. For det andet medfører dominansreglen, at investeringsforeningen ikke må eje mere end 25 pct. af andelen fra ét og samme institut (forening). En sådan begrænsning findes heller ikke for investeringsinstitutforeninger.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 4, der vedrører investeringsforeninger, idet bestemmelserne er identiske, dog med den forskel, at specialforeninger ikke er UCITS. Der er endvidere den forskel i *stk. 2*, at en specialforening ikke alene eller sammen med andre specialforeninger og fåmandsforeninger som nævnt i § 111 kan eje et investeringsforvaltningsselskab, idet det på grund af direktivbestemmelserne altid skal administrere investeringsforeninger.

I forhold til den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger er forslaget ændret således, at specialforeningers vedtægter og ændringer heri skal godkendes af Finanstilsynet svarende til, hvad der gælder for investeringsforeninger. Baggrunden herfor er, at det er vanskeligt at drage grænsen mellem de vedtægtsbestemmelser, der skal godkendes og de, der ikke skal. Hertil kommer, at godkendelse af vedtægterne er en investorbekyttelsesforanstaltning. Der synes ikke at være grunde til, at medlemmer af specialforeninger, der henvender sig til en videre kreds eller offentligheden, ikke skal nyde den samme investorbekyttelse som investorer i investeringsforeninger. Der henvises i øvrigt til §§ 111 – 114, hvor der indføres en enklere, frivillig regulering af de nuværende specialforeninger med få medlemmer. Vedtægterne for disse foreninger og ændringer heri skal ikke godkendes af Finanstilsynet.

Til § 6

Bestemmelsen svarer til §§ 3 og 4 i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger.

Stk. 1, der svarer til § 3, stk. 1, i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger, fast-

slår, at den i §§ 4 og 5 nævnte virksomhed skal organiseres i foreningsform. Foreningsform var den foretrukne form for kollektiv investering før lov om investeringsforeninger trådte i kraft den 1. januar 1983. Ved valget af foreningsformen var det afgørende, at investorerne herved sikres indflydelse på forvaltningen af deres midler på generalforsamlingerne. Medlem af foreningen er enhver, der ejer en andel af foreningens formue. Det medfører, at enhver, der erhverver en andel af en forenings formue, bliver medlem af foreningen med de deraf følgende rettigheder og forpligtelser. Hæftelsen er begrænset til formuen, således at det enkelte medlem alene hæfter med sin andel af formuen. I bestemmelsen ligger endvidere, at alene indehavere af en eller flere andele kan være medlemmer af foreningen.

I stk. 2, der svarer til § 4, stk. 1, i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger, er der hjemmel til, at foreninger kan opdeles i afdelinger efter vedtægternes bestemmelser herom. En afdeling er en selvstændig økonomisk enhed. Ejeren af en andel er ejer af en til andelen (indskuddet) svarende ideel andel af de aktiver, der hører til afdelingen.

Stk. 3 foreskriver, at afdelingerne hæfter solidarisk for forpligtelser og gæld. Der skal dog først søges fyldestgørelse hos den afdeling, der har indgået forpligtelsen. Først når det godtgøres, at afdelingen ikke kan opfylde sine forpligtelser, kan kravet gøres gældende mod foreningen eller de øvrige afdelinger. Bestemmelsen præciserer således, at afdelingerne som udgangspunkt alene hæfter for egne forpligtelser, men de er dog stillet, som om de kautionerer for hinanden for fælles omkostninger. Det skal således anses for godtgjort, at fordringen ikke kan inddrives hos den enkelte afdeling. Egentlig retsforfølgning kan kun rettes mod foreningen, der i modsætning til den enkelte afdeling er en selvstændig juridisk person.

Ifølge *stk. 4*, der svarer til den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeningers § 3, *stk. 2*, skal enhver andel i en forenings eller afdelings formue medføre samme rettigheder. Bestemmelsen forhindrer, at andelen inddeles i klasser med forskellige rettigheder med hensyn til for eksempel udbytte, idet en sådan ligestilling af medlemmerne må anses for ønskelig i sig selv og er blevet anset som en praktisk forudsætning for beregningen af emissions- og indløsningskursen. Reglen udelukker ikke, at en forening har stemmeretsbegrænsninger, som omhandlet i forslaget § 10, stk. 1, nr. 10 og § 22.

Stk. 4 fastsætter dog også, at ex kupon andele, der udstedes i perioden fra begyndelsen af januar til generalforsamlingen afholdes, ikke oppebærer udbytte.